

Arrest

nr. 50 258 van 27 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juni 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 juli 2010, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VERVENNE, die *loco* advocaat A. DESWAEF verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 februari 2002 verklaart verzoeker die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, zich vluchteling.

Op 8 maart 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 april 2002 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 24 mei 2002 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 161 045 van 6 juli 2006.

Op 25 november 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidberoving te dien einde.

Op 20 augustus 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 30 september 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 7 november 2005 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 179 814 van 18 februari 2008.

Op 5 december 2005 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 30 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 november 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 april 2008 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 6 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 26 januari 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 6 maart 2009 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 24 september 2009 dient verzoeker een "typeformulier regularisatieaanvraag" in.

Op 29 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.03.2009 werd ingediend door:

S., A.(...) (R.R.: 085000031119) geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Benin(Volksrepubliek)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van

de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Verzoeker beweert dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België omdat hij zijn identiteit niet kan bewijzen ten opzichte van zijn ambassade. Hiervoor legt hij een document 'Attestation de non délivrance de pièces d'identité' d.d. 12.02.2009 voor. Aangezien het niet buitensporig is dat de ambassade wil verifiëren of betrokkene daadwerkelijk een onderdaan van Benin is, kan de motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, niet aanvaard worden door onze dienst. De bewering dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om in zijn land van herkomst de nodige identiteitsdocumenten aan te vragen en dat het onmogelijk is een identiteitsbewijs voor te leggen omdat hij dit nooit in Benin heeft ontvangen, kan niet aanvaard worden. Hij dient immers alles in het werk te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen. Het lijkt behoorlijk onwaarschijnlijk te zijn dat betrokkene geen enkel officieel document bezit of bezat, met foto, waarmee hij zijn identiteit voor de ambassade van zijn eigen land kan bewijzen. Betrokkene verbleef enige jaren in Benin. Hij kan ongetwijfeld een beroep doen op familieleden, vrienden of kennissen om in het bezit te komen van de nodige documenten. De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld."

Op 29 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

"De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op datum van 29.04.2002.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 08.03.2002. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land"

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werd reeds op 26 januari 2009 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan.

"Eerste middel

Formulering

Schending van artikel 9bis §1 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals het algemeen beginsel van goed bestuur (waardoor de administratie verplicht is rekening te houden met alle ingeroepen elementen alvorens een beslissing te nemen).

DOORDAT,

Tegenpartij haar beslissing grondt op het feit dat de aangevoerde onmogelijkheid identiteitsdocumenten te verwerven in België niet kan worden aanvaard. Zij meent dat het niet buitensporig is dat de ambassade van Benin wil verifiëren of betrokkene daadwerkelijk een onderdaan van Benin is. Verzoeker moet volgens haar dan maar beroep doen op familieleden, vrienden of kennissen om in het bezit te komen van de nodige documenten ten einde zijn identiteit te bewijzen ten aanzien van de ambassade.

TERWIJL

Artikel 9bis § 1 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. "*

Aangezien verzoeker op het ogenblik van de indiening van de machtigingsaanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 niet over enig identiteitsdocument kon beschikken werd de volgende motivering gegeven betreffende de ingeroepen onmogelijkheid:

"Na de beslissing tot onontvankelijkheid van 6 januari jl. heeft Verzoeker alles in het werk gesteld om de gevraagde documenten te bemachtigen om die te kunnen voorleggen aan uw dienst. Zoals uiteengezet in het verzoek van 22 april 2008 bezit Verzoeker geen enkel identiteitsdocument daar het in zijn geboortestreek niet de gewoonte is dat ieder kind een identiteitskaart heeft. Wegens het overlijden van zijn moeder is Verzoeker nooit naar school geweest en heeft hij nooit de nood gehad aan identiteitspapieren. Verzoeker wordt nu, bij het indienen van een verzoek op grond van artikel 9bis, voor het eerst geconfronteerd met de nood om identiteitspapieren te bezitten; verzoeker heeft gevolg willen geven aan deze vraag en heeft zich gericht tot de ambassade van Benin. De ambassade van Benin heeft echter op 12 februari 2009 een 'Attestation de non délivrance de pièces d'identité (zie bijlage) (vrije vertaling: Verklaring van niet afgifte van identiteitsdocumenten) afgeleverd aan Verzoeker.

Verzoeker kan onmogelijk identiteitspapieren bekomen bij de ambassade van zijn land en bij uitbreiding op eender welke wijze in België.

Gelet op het feit dat de ambassade van Benin de weigering om identiteitspapieren uit te reiken motiveert op grond van het feit dat Verzoeker geen enkel identiteitsdocument kan voorleggen waaruit zijn identiteit kan blijken is het evident dat de Belgische overheid niet kan verlangen van Verzoeker om terug te gaan naar Benin om aldaar de nodige identiteitsdocumenten aan te vragen; hij zou ze daar in geen enkel geval kunnen bekomen omdat hij niet beschikt over documenten die het begin van bewijs van zijn identiteit kunnen aantonen. Verzoeker heeft immers geen identiteitsdocumenten en heeft die ook nooit gehad.

Aangezien hij geen identiteitsdocumenten heeft is het voor hem onmogelijk om naar Benin terug te keren. Het zou bovendien onredelijk zijn van de Belgische overheid om te vragen van Verzoeker dat hij zich naar zijn land van herkomst begeeft om een procedure op te starten waarvan de negatieve uitkomst op voorhand vaststaat. Immers gelet op het feit dat hij nooit geregistreerd is in het bevolkingsregister (NB: verzoeker heeft zelfs geen echte geboortedatum) zal men hem niet zomaar erkennen als inwoner van Benin. Bovendien moet benadrukt worden dat Verzoeker al sinds 2002 in België verblijft en gelet op zijn voortreffelijke integratie een veel nauwere band met België vertoont dan met Benin. Daarom

wordt het voor hem erg moeilijk om desgevraagd - door de overheid in Benin - zijn band met Benin aan te tonen en te onderhouden.

Concluderend kan worden gesteld dat het voor Verzoeker onmogelijk is om de gevraagde identiteitsdocumenten voor te leggen. "

Tegenpartij meent echter dat de motivering niet geldig is omdat verzoeker "dient immers alles in het werk te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen. Het lijkt behoorlijk onwaarschijnlijk te zijn dat betrokkene geen enkel officieel document bezit of bezat, met foto, waarmee hij zijn identiteit voor de ambassade van eigen land kan bewijzen. Betrokkene verbleef enige jaren in Benin. Hij kan ongetwijfeld beroep doen op familieleden, vrienden of kennissen om in het bezit te komen van de nodige documenten. "

- Verzoeker geeft echter een plausibele uitleg (RvV, arrest nr. 19.364 van 27 november 2008) en legt een attest voor van de Ambassade van Benin waarin staat dat er geen "pièces d'identité" (stuk 5) aan verzoeker kunnen worden uitgereikt.

Betreffende de onmogelijkheid een identiteitsdocument te bekomen, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat:

"De Raad merkt op dat, zelfs al kan verzoeker geen paspoort verkrijgen via de Guinese Ambassade in België, dit niet automatisch tot gevolg heeft dat hij niet in de mogelijkheid is om een ander identiteitsdocument te verwerven. In de brief van de ambassade wordt gesteld dat deze niet bevoegd is voor het uitreiken van nationale paspoorten, deze brief maakt geen melding van de onmogelijkheid tot het afleveren van enig ander identiteitsdocument. "(RvV, arrest nr. 25.906 van 10 april 2009)

Bij afgifte van een "attestation de non délivrance de pièces d'identité" moet wel degelijk begrepen worden dat er geen 'identiteitskaarten, paspoorten en andere identiteitsbewijzen' kunnen worden uitgereikt aan betrokkene zodat hij zich wel degelijk in de onmogelijkheid bevindt een identiteitsdocument te bekomen in België.

- De wet bepaalt daarnaast zeer duidelijk dat het gaat om de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Dit werd eveneens al meerdere malen bevestigd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad merkt op dat verzoekster er zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf toe beperkte aan te geven waarom zij niet over een identiteitsdocument beschikte en te stellen dat zij zich niet kon wenden tot de Belgische diplomatieke post te Kigali, Rwanda, doch naliet uiteen te zetten waarom het haar onmogelijk zou zijn om in België een identiteitsdocument te verwerven. Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt nochtans uitdrukkelijk dat men dient aan te tonen waarom het onmogelijk zou zijn om "in België" een identiteitsdocument te verwerven." (RvV, arrest nr. 21.634 van 20 januari 2009 en RvV)

"De Raad merkt op dat verzoeker er zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf toe beperkte aan te geven waarom hij naar België is gekomen zonder in het bezit te zijn van een identiteitsdocument, doch naliet uiteen te zetten waarom het hem onmogelijk zou zijn om in België een identiteitsdocument te verwerven. " (RvV, arrest nr. 24.496 van 13 maart 2009)

Verzoeker heeft in de aanvraag op grond van artikel 9bis de onmogelijkheid tot het bekomen van identiteitsdocumenten in België aangetoond en, alhoewel helemaal niet vereist door de wet, tevens de onmogelijkheid in het herkomstland.

Door het niet correct beoordelen van de feitelijke gegevens is tegenpartij onredelijk tot haar besluit gekomen. Zij begaat hierdoor een manifeste beoordelingsfout ten aanzien van de situatie van verzoeker.

Dat de aangevochten beslissing dan ook het eerste middel schendt."

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Verwerende partij wijst er bij een theoretische uiteenzetting betreffende de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet en bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad op dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is. Verwerende partij benadrukt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard indien iemands identiteit onzeker is. Verwerende partij geeft vervolgens aan in welke twee situaties het overleggen van een identiteitsdocument niet vereist is. Bij citering van zowel verzoekers motivering in zijn aanvraag waarom hij geen identiteitsbewijs kan voorleggen, als van de bestreden beslissing, laat verwerende partij gelden dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom verzoeker niet op geldige wijze aantoont dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Verwerende

partij is van mening dat terecht toepassing werd gemaakt van artikel 9*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet, nu verzoeker geen identiteitsdocument heeft voorgelegd, noch voldoende heeft gemotiveerd waarom hij dit niet kon. Volgens verwerende partij kan de schending van de motiveringsplicht niet worden aangenomen. Verwerende partij acht het eerste middel van verzoeker niet ernstig en stelt dat het niet kan worden aangenomen.

3.1.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.1.4. Waar verzoeker in de aanhef van zijn eerste middel de schending van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* aanvoert, dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om te raden of te specificeren waarop verzoeker hierbij duidt. Daar verzoeker nalaat op concrete wijze aan te tonen welke rechtsregels of beginselen hij op welke wijze geschonden acht, is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

3.1.5. Wat betreft de aangevoerde schending van de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

Verzoeker maakt dienvolgens niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.6. Verzoeker uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat de door verzoeker aangevoerde onmogelijkheid identiteitsdocumenten te verwerven in België niet wordt aanvaard. Verzoeker meent dat verwerende partij de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en stelt dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan ten aanzien van verzoekers situatie. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

In de bestreden beslissing wordt hieraan toegevoegd dat de motivering waarom verzoeker zou zijn vrijgesteld van de voorwaarde een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen niet kan worden aanvaard daar het niet buitensporig is dat de ambassade wil verifiëren of verzoeker daadwerkelijk een onderdaan van Benin is, dat de bewering van verzoeker dat hij in de onmogelijkheid zou verkeren om in zijn land van herkomst de nodige identiteitsdocumenten aan te vragen en dat hij in de onmogelijkheid verkeert om identiteitsbewijzen voor te leggen omdat hij ze nooit heeft ontvangen in Benin niet kan

worden aanvaard, dat verzoeker alles in het werk dient te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen, dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen enkel officieel document bezit of bezat, met foto, waarmee hij zijn identiteit kan bewijzen bij de ambassade van zijn eigen land, dat verzoeker enige jaren in Benin heeft verbleven en dat verzoeker beroep kan doen op familieleden, vrienden of kennissen om in het bezit te komen van de nodige documenten.

Verzoeker meent dat hij ter gelegenheid van zijn aanvraag een plausibele uitleg heeft gegeven waarom hij zich in de onmogelijkheid bevindt om een identiteitsdocument voor te leggen. Verzoeker verwijst daarbij in hoofdzaak naar het attest van de ambassade van Benin van 12 februari 2009, met name een *“attestation de non délivrance de pièces d'identité”*, waaruit volgens hem blijkt dat geen identiteitsdocumenten aan hem kunnen worden uitgereikt. Betreffende de onmogelijkheid om een identiteitsdocument te bekomen in België verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad en benadrukt daarbij dat hij zich duidelijk in de onmogelijkheid bevindt om identiteitsdocumenten te bekomen in België, omdat de ambassade van Benin bij het uitgeven van voornoemd *“attestation de non délivrance de pièces d'identité”* duidelijk bedoelt dat er geen *“identiteitskaarten, paspoorten en andere identiteitsbewijzen”* kunnen worden uitgereikt aan verzoeker. Verzoeker benadrukt eveneens dat het de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten te verwerven in België betreft en verwijst ook hierbij naar rechtspraak van de Raad. Verzoeker duidt erop dat hij ter gelegenheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf de onmogelijkheid heeft aangetoond om identiteitsdocumenten te bekomen in België.

Verzoeker gaf in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf volgende uitleg betreffende zijn identiteit:

“1. Identiteitspapieren

Bij een beslissing van 6 januari 2009 werd Verzoeker meegedeeld dat zijn verzoek op grond van artikel 9bis onontvankelijk is. De reden hiervoor is te vinden in het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat Verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag niet vergezeld moet gaan van de gevraagde identiteitspapieren indien de verzoeker kan aantonen dat het voor hem/haar onmogelijk is om die documenten voor te leggen.

Na de beslissing tot onontvankelijkheid van 6 januari jl. heeft Verzoeker alles in het werk gesteld om de gevraagde documenten te bemachtigen om die te kunnen voorleggen aan uw dienst. Zoals uiteengezet in het verzoek van 22 april 2008 bezit Verzoeker geen enkel identiteitsdocument daar het in zijn geboortestreek niet de gewoonte is dat ieder kind een identiteitskaart heeft. Wegens het overlijden van zijn moeder is Verzoeker nooit naar school geweest en heeft hij nooit de nood gehad aan identiteitspapieren. Verzoeker wordt nu, bij het indienen van een verzoek op grond van artikel 9bis, voor het eerst geconfronteerd met de nood om identiteitspapieren te bezitten; verzoeker heeft gevolg willen geven aan deze vraag en heeft zich gericht tot de ambassade van Benin. De ambassade van Benin heeft echter op 12 februari 2009 een ‘Attestation de non délivrance de pièces d'identité’ (zie bijlage) (vrije vertaling: Verklaring van niet afgifte van identiteitsdocumenten) afgeleverd aan Verzoeker: Verzoeker kan onmogelijk identiteitspapieren bekomen bij de ambassade van zijn land en bij uitbreiding op eender welke wijze in België.

Gelet op het feit dat de ambassade van Benin de weigering om identiteitspapieren uit te reiken motiveert op grond van het feit dat Verzoeker geen enkel identiteitsdocument kan voorleggen waaruit zijn identiteit kan blijken is het evident dat de Belgische overheid niet kan verlangen van Verzoeker om terug te gaan naar Benin om aldaar de nodige identiteitsdocumenten aan te vragen; hij zou ze daar in geen enkel geval kunnen bekomen omdat hij niet beschikt over documenten die het begin van bewijs van zijn identiteit kunnen aantonen. Verzoeker heeft immers geen identiteitsdocumenten en heeft die ook nooit gehad. Aangezien hij geen identiteitsdocumenten heeft is het voor hem onmogelijk om naar Benin terug te keren. Het zou bovendien onredelijk zijn van de Belgische overheid om te vragen van Verzoeker dat hij zich naar zijn land van herkomst begeeft om een procedure op te starten waarvan de negatieve uitkomst op voorhand vaststaat. Immers gelet op het feit dat hij nooit geregistreerd is in het bevolkingsregister (NB: verzoeker heeft zelfs geen echte geboortedatum) zal men hem niet zomaar erkennen als inwoner van Benin. Bovendien moet benadrukt worden dat Verzoeker al sinds 2002 in België verblijft en gelet op zijn voortreffelijk integratie een veel nauwere band met België vertoont dan

met Benin. Daarom wordt het voor hem erg moeilijk om desgevraagd - door de overheid in Benin - zijn band met Benin aan te tonen en te onderbouwen. Concluderend kan worden gesteld dat het voor Verzoeker onmogelijk is om de gevraagde identiteitsdocumenten voor te leggen."

Betreffende het attest van de ambassade van Benin van 12 februari 2009, met name een "*attestation de non délivrance de pièces d'identité*", dient opgemerkt te worden dat in voornoemd attest van de ambassade van Benin niet louter wordt gesteld dat zij zich in de onmogelijkheid bevinden om verzoeker te voorzien van Beninse identiteitsdocumenten, doch hoofdzakelijk dat verzoeker aan de ambassade geen enkel document heeft voorgelegd dat toestaat hem te identificeren zodat de ambassade, om deze reden, geen Beninse identiteitsdocumenten aan verzoeker kan geven. De Raad merkt op dat verzoeker er in zijn uiteenzetting betreffende het attest van de ambassade van Benin aan voorbijgaat dat het feit dat hij zijn identiteit ten aanzien van de ambassade van zijn land van herkomst niet kan aantonen de reden is waarom geen Beninse identiteitsdocumenten aan verzoeker kunnen worden uitgereikt. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk voorhouden dat hij zich louter in de onmogelijkheid bevindt om de vereiste identiteitsdocumenten te bekomen in België.

Waar verzoeker betreffende de uitleg in zijn aanvraag en betreffende de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten te bekomen in België veelvuldig verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient opgemerkt te worden dat verzoeker bij het louter aanhalen van deze rechtspraak niet aantoonde dat hij zich bevindt in dezelfde feitelijke omstandigheden zoals vermeld in de aangehaalde arresten. Noch verduidelijkt verzoeker dat, wat de aangehaalde arresten betreft, deze een gelijkaardige situatie betreffen en *in casu* van toepassing zouden zijn. Te meer daar verzoeker hoofdzakelijk een *a contrario*-redenering toepast. Er wordt hierbij opgemerkt dat elk dossier afzonderlijk wordt onderzocht door verwerende partij en er wordt herhaald dat de bewijslast bij de aanvrager ligt.

In de mate waarin verzoeker aan de Raad lijkt te vragen om een nieuwe beoordeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te maken, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Dienvolgens acht de Raad de motivering van de bestreden beslissing hieromtrent, met name: "*Verzoeker beweert dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België omdat hij zijn identiteit niet kan bewijzen ten opzichte van zijn ambassade. Hiervoor legt hij een document "Attestation de non délivrance de pièces d'identité" d.d. 12.02.2009 voor. Aangezien het niet buitensporig is dat de ambassade wil verifiëren of betrokkene daadwerkelijk een onderdaan van Benin is, kan de motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, niet aanvaard worden door onze dienst*", niet kennelijk onredelijk. Deze motivering steunt tevens op de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker maakt met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Geheel terecht heeft de gemachtigde van de staatssecretaris aldus het volgende vastgesteld: "*De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006*". De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet is geschonden. De materiële motiveringsplicht werd evenmin geschonden, noch is er sprake van een manifeste beoordelingsfout.

3.1.7. In de mate waarin verzoeker met de volgende bewoordingen van het verzoekschrift: "(...) *het beginsel van behoorlijk bestuur (waardoor de administratie verplicht is rekening te houden met alle ingeroepen elementen alvorens een beslissing te nemen)*", de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, dient opgemerkt te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris met toepassing van voormeld beginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424). Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

"Tweede middel

Formulering

Schending van de algemene beginselen van administratief recht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, van het algemeen principe «patere legem quam ipse fecisti».

DOORDAT,

Tegenpartij de aanvraag tot verblijfsmachtiging van 06.03.2009 onontvankelijk verklaarde op grond van een voorwaarde die niet door de wet wordt opgelegd.

TERWIJL,

- De Dienst Vreemdelingenzaken is te allen tijde gehouden de algemene beginselen van goed bestuur te eerbiedigen. Deze beginselen houden in dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet alleen zorgvuldig moet handelen, maar tevens de beginselen van wettelijkheid en loyaliteit moet respecteren.*

Het wettelijkheidsbeginsel houdt in dat de burger op voorhand, overeenkomstig het rechtszekerheidsbeginsel, zijn rechten en plichten moet kunnen kennen. Het loyaliteitsbeginsel handelt over het wederzijds vertrouwen tussen administratie en geadmistreerde. Het eerste beginsel ondersteunt bijgevolg het tweede in de mate dat de burger effectief zijn rechten gewaarborgd ziet. In casu kon verzoeker dan ook legitiem veronderstellen dat de aangebrachte elementen aan de Dienst Vreemdelingenzaken voldeden ten einde de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 te vervullen.

Immers, verzoeker heeft in de aanvraag op grond van artikel 9bis de onmogelijkheid tot het bekomen van identiteitsdocumenten in België aangetoond en, alhoewel niet vereist door de wet, zelfs de onmogelijkheid tot het bekomen van identiteitsdocumenten in het herkomstland.

Nochtans, door te eisen dat verzoeker tevens zou moeten aantonen dat het hem onmogelijk is in zijn herkomstland een document te bekomen waarmee hij zijn identiteit voor de ambassade van eigen land kan bewijzen, voegt tegenpartij een bijkomende beginselen.

Tegenpartij stelt verder zonder enig motief dat "Het lijkt behoorlijk onwaarschijnlijk te zijn dat betrokkene geen enkel officieel document bezit of bezat, met foto, waarmee hij zijn identiteit voor de ambassade van eigen land kan bewijzen. Betrokkene verbleef enige jaren in Benin. " Verzoeker had er immers alle belang bij een identiteitsdocument te bekomen zodat deze bewering van tegenpartij zelf als onwaarschijnlijk kan worden bestempeld.

Tegenpartij gaat nog verder en meent zelfs dat:"Hij kan ongetwijfeld beroep doen op familieleden, vrienden of kennissen om in hel bezit te komen van de nodige documenten ". Indien deze redenering zou worden gevolgd verliest de uitzondering voorzien door de wetgever natuurlijk alle grond aangezien deze juist expliciet vermeldt "onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België".

Tegenpartij ontwijkt in casu de toepassing van de uitzondering door te eisen dat verzoeker, ten einde zijn identiteit te bewijzen ten aanzien van de ambassade, een beroep kan doen op vrienden of familieleden in het herkomstland wat inhoudt dat verzoeker zijn onmogelijkheid om een identiteitsdocument te verwerven in zijn herkomstland moet aantonen.

Door het toevoegen van een voorwaarde die niet is vereist door de wet, schendt de aangevochten beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het wettelijkheidsbeginsel en het loyaliteitsbeginsel.

Dat de aangevochten beslissing dan ook het tweede middel schendt.”

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geenszins een bijkomende voorwaarde aan de wet toevoegt door te vragen dat verzoeker aantoont dat het voor hem onmogelijk is om via alle mogelijke manieren aan een identiteitsdocument te geraken in België. Verwerende partij meent dat verzoeker alles in het werk dient te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen. Verwerende partij duidt erop dat verzoeker door het louter voorleggen van een “attestation de non délivrance de pièces d’identité” niet aantoont dat het voor hem onmogelijk is om in België een identiteitsdocument te verwerven. Verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid heeft geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk diende te worden verklaard. Verwerende partij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid daarbij heeft gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en dit conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. De bestreden beslissing werd volgens verwerende partij genomen zonder miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

3.2.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.2.4. Waar verzoeker in de aanhef van zijn tweede middel de schending van “*de algemene beginselen van het administratief recht*” aanvoert, dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om te raden of te specificeren waarop verzoeker hierbij duidt. Daar verzoeker nalaat op concrete wijze aan te tonen welke rechtsregels of beginselen hij op welke wijze geschonden acht, is dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk.

3.2.5. Verzoeker voert aan dat hij ter gelegenheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet alleen de onmogelijkheid heeft aangetoond om identiteitsdocumenten te bekomen in België, doch ook in zijn land van herkomst, hoewel dit laatste niet door de wet wordt vereist. Verzoeker is hierbij van mening dat verwerende partij een bijkomende voorwaarde toevoegt, welke niet wordt voorzien door de Vreemdelingenwet, door te eisen dat verzoeker tevens zou moeten aantonen dat het hem onmogelijk is in zijn land van herkomst een document te bekomen “*waarmee hij zijn identiteit voor de ambassade van zijn eigen land kan bewijzen*”. Verzoeker stelt hierbij dat verwerende partij de toepassing van de uitzondering van artikel 9bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet *in casu* ontwijkt.

Waar verzoeker van oordeel is dat hij op legitieme wijze kon veronderstellen dat de aangebrachte documenten volstonden om aan de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te voldoen, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel in punt 2.1.6. van dit arrest.

Waar verzoeker aanvoert dat verwerende partij een bijkomende voorwaarde toevoegt, welke niet wordt voorzien door de Vreemdelingenwet, door te eisen dat verzoeker tevens zou moeten aantonen dat het hem onmogelijk is in zijn land van herkomst een document te bekomen “*waarmee hij zijn identiteit voor de ambassade van zijn eigen land kan bewijzen*”, merkt de Raad op dat verzoeker er een verkeerde lezing van de bestreden beslissing op nahoudt.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing in haar geheel dient te worden gelezen. Er wordt herhaald dat het determinerend motief van de bestreden beslissing het feit betreft dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet omdat het door verzoeker overgemaakte “*attestation de non délivrance des*

pièces d'identité" van de ambassade van Benin, niet kan worden aanvaard als geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van de vereiste een identiteitsdocument voor te leggen. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De erop volgende motieven hangen samen met het determinerend motief en staan niet alleen. In deze erop volgende motieven wordt erop gewezen dat uit het attest van de ambassade enkel blijkt dat zij eerst wil verifiëren of verzoeker wel de Beninse nationaliteit heeft vooraleer er documenten worden afgeleverd.

Er wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing wordt geantwoord op alle door verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf uiteengezette argumenten betreffende zijn identiteit. Hierbij wordt verwezen naar de uitleg van verzoeker betreffende zijn identiteit in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zoals weergegeven in punt 2.1.6. van dit arrest. Er wordt opgemerkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op eigen initiatief heeft uiteengezet waarom hij, gezien zijn situatie in Benin, geen identiteitsdocumenten uit zijn land van herkomst kan voorleggen. Ook in het verzoekschrift benadrukt verzoeker zelf het volgende: *"Verzoeker heeft in de aanvraag op grond van artikel 9bis de onmogelijkheid tot het bekomen van identiteitsdocumenten in België aangetoond en, alhoewel helemaal niet vereist door de wet, tevens de onmogelijkheid in het herkomstland"*.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers uiteenzetting niet aanvaard en wordt hierover het volgende gesteld: *"De bewering dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om in zijn land van herkomst de nodige identiteitsdocumenten aan te vragen en dat het onmogelijk is een identiteitsbewijs voor te leggen omdat hij dit nooit in Benin heeft ontvangen, kan niet aanvaard worden"*. Dit motief vormt louter een antwoord op hetgeen verzoeker zelf uiteengezet heeft in zijn aanvraag. Door dit antwoord voegt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geen voorwaarde toe die niet in de wet voorzien is.

Dat verwerende partij in dit verband nog verwijst naar het feit dat het behoorlijk onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker geen enkel officieel document bezit of bezat, met foto, waarmee hij zijn identiteit voor de ambassade van zijn eigen land kan bewijzen, dat betrokkene enige jaren in Benin heeft verbleven en dat verzoeker ongetwijfeld beroep kan doen op familieleden, vrienden en kennissen om in het bezit te komen van de nodige documenten, kan worden beschouwd als een overtollig motief. Er wordt herhaald dat de bestreden beslissing in zijn geheel dient te worden gelezen en dat deze motieven samenhangen met het vorig motief van de bestreden beslissing en niet alleen staan. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leiden. Het motief dat *"De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Verzoeker beweert dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België omdat hij zijn identiteit niet kan bewijzen ten opzichte van zijn ambassade. Hiervoor legt hij een document 'Attestation de non délivrance de pièces d'identité' d.d. 12.02.2009 voor. Aangezien het niet buitensporig is dat de ambassade wil verifiëren of betrokkene daadwerkelijk een onderdaan van Benin is, kan de motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, niet aanvaard worden door onze dienst"*, volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Betreffende de motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker een beroep kan doen op zijn familieleden, vrienden of kennissen om in het bezit te komen van de nodige documenten, wijst de Raad erop dat dit een suggestie betreft, gelet op het gebruik van het woord "kan", en geenszins een motief vormt waarom *in casu* werd besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag. Zodoende vormt dit motief, zoals hoger gesteld, een overtollig motief en kan kritiek van verzoeker aangaande dit overtollig motief niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hetzelfde geldt waar verzoeker stelt dat hij er alle belang bij had een identiteitsdocument te bekomen en stelt dat de bewering van verwerende partij, met name *"Het lijkt behoorlijk onwaarschijnlijk te zijn dat betrokkene geen enkel officieel document bezit of bezat, met foto, waarmee hij zijn identiteit voor de ambassade van zijn eigen land kan bewijzen. Betrokkene verbleef enige jaren in Benin"*, zelf onwaarschijnlijk is.

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aldus bezwaarlijk kan voorhouden dat verwerende partij van verzoeker eist dat hij aantoon ook in zijn land van herkomst in de onmogelijkheid te verkeren om

identiteitsdocumenten te verwerven. Tevens blijkt nergens als zou verwerende partij van verzoeker vragen dat hij aantoonde ook in zijn land van herkomst in de onmogelijkheid te verkeren om de vereiste identiteitsdocumenten te verwerven. Te meer daar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat verzoeker zijn identiteit kan bewijzen “voor de ambassade van zijn eigen land”. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verwerende partij een bijkomende voorwaarde toevoegt, die niet door de Vreemdelingenwet wordt voorzien. Verzoeker toont een schending van het legaliteitsbeginsel of het wettelijkheidsbeginsel bijgevolg niet aan.

Ten overvloede kan hierbij tevens de vraag worden gesteld naar verzoekers belang bij dit argument daar verzoeker ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift twee documenten, met name zijn Beninse geboorteakte en identiteitskaart, voorlegt waarbij verzoeker in het verzoekschrift onder het kopje “uiteenzetting van de feiten” zelf aangeeft dat hij er na het indienen van zijn aanvraag in geslaagd is om zijn Beninse geboorteakte te bekomen via een kennis die naar Benin is gereisd. Verzoeker verklaart tevens dat hij via een andere kennis in Benin in januari 2010 in het bezit is gekomen van zijn Beninse identiteitskaart. Verzoeker kan zijn uiteenzetting in het tweede middel aldus niet aannemelijk maken.

Dienvolgens kan het verwerende partij tevens niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande voornoemde stukken, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld. De omstandigheid dat verzoeker alsnog zijn identiteit en zijn nationaliteit poogt aan te tonen, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker had dit immers op basis van artikel 9*bis*, § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf moeten doen. Verzoeker kan deze stukken bijgevolg niet voor het eerst invoeren in de procedure voor de Raad.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Inzoverre verzoeker van mening is te beschikken over de vereiste documenten, wijst de Raad erop dat verzoeker deze alsnog kan voorleggen ter gelegenheid van een nieuwe aanvraag.

3.2.6. Verzoeker voert hierbij de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel of loyauteitsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, 129.541).

Er kan *in casu* in hoofde van verzoeker geen sprake zijn van in zijn hoofde gewekte rechtmatige verwachtingen, en bijgevolg evenmin van een schending van het vertrouwensbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet bepaalt duidelijk de ontvankelijkheidsvoorwaarden voor een aanvraag om machtiging tot verblijf. De verblijfsmachtiging kan enkel in België worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden, namelijk de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is en er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet verkrijgen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen. Uit het voorafgaande blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende wettelijke bepalingen heeft

gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zouden zijn noch dat zijn gevolgtrekkingen kennelijk onredelijk zouden zijn.

3.2.7. Waar verzoeker tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, dient opgemerkt te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris met toepassing van voormeld beginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.8. In zoverre verzoeker in de aanhef van het tweede middel de schending van het adagium *patere legem quam ipsi fecisti* aanvoert, verwijst de Raad naar artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet: het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr.130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De voornoemde aangevoerde schendingen voldoen niet aan artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet daar verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt. Het tweede middel van verzoeker is dan ook onontvankelijk wat betreft deze schending.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET